ভাৰতৰ উচ্চতম ন্যায়ালয়

আবেদনকাৰী: ছিছিৰ কুমাৰ দত্ত

বনাম

উত্তৰদাতা: পশ্চিম বংগ ৰাজ্য

হস্তক্ষেপকাৰী - ভাৰত চৰকাৰ–

ৰায়দানৰ তাৰিখ: ০৫/১২/১৯৫২

বিচাৰপীঠ : বছ, ভিভিয়ান

বিচাৰপীঠ : বছ, ভিভিয়ান শাস্ত্ৰী, এম পতঞ্জলি (মুখ্য ন্যায়াধীশ)মুখাৰ্জিয়া, বি.কে. আইয়াৰ, এন চন্দ্ৰশেখৰা হাছান, গোলাম

উদ্‌ধৃতি: ১৯৫৩ এ আই আৰ ৬৩ ১৯৫৩ এছ চি আৰ ৬৪৪

আইন :

অত্যাৱশ্যকীয় যোগান (অস্থায়ী ক্ষমতা) আইন , ১৯৪৬, ছ. ৪-সংবিধান সভাৰ প্ৰস্তাৱৰ দ্বাৰা ১৯৫১ চনৰ ৩১ মাৰ্চলৈকে আইন বৃদ্ধি-বৈধতা-সংবিধান সভাৰ ক্ষমতা-ভাৰত (কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ আৰু বিধানসভা) আইন, ১৯৪৬ ছ ছ. ৪, ৪-ক -ভাৰত (অস্থায়ী সংবিধান) আদেশ, ১৯৪৭-ভাৰত সংবিধান, ১৯৫০, অনুচ্ছেদ ৩৭২, ৩৭৯ (১), ৩৯৪।

মূলটোকাঃ অত্যাৱশ্যকীয় যোগান (অস্থায়ী ক্ষমতা) আইন , ১৯৪৬, এখন অস্থায়ী আইন যি খন প্ৰথম ম্যাদ উকলি যোৱাৰ পিছত সময়ে সময়ে এবছৰৰ বাবে বৃদ্ধি কৰা হৈছিল, ১৯৪৯ চনৰ ২০ ডিচেম্বৰত অনুষ্ঠিত হোৱা এখন বৈঠকত সংবিধানসভা (বিধানসভা)ৰ দ্বাৰা গৃহীত প্ৰস্তাৱৰ দ্বাৰা আইনখনৰ সময়সীমা 31 মাৰ্চ , 1950 পৰা 1951 চনৰ 31 মাৰ্চলৈকে বৃদ্ধি কৰা হৈছিল । আপীলকাৰীয়ে যি জনক ১৯৫০ চনৰ ২৪ অক্টোবৰত আইনখনৰ অধীনত সংঘটিত অপৰাধৰ বাবে দোষী সাব্যস্ত হৈছিল , তেখেতে কৈছিল যে সংবিধানৰ ৩৭৯ (১) অনুচ্ছেদৰ বিধানসমূহৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি সংবিধানসভাৰ আইনখন সম্প্ৰসাৰণ কৰাৰ কোনো ক্ষমতা নাছিল , আৰু

যিকোনো মূল্যতে ১৯৫০ চনৰ ২৬ জানুৱাৰীৰ পিছত আইনখনৰ সময়সীমা বৃদ্ধি কৰাৰ কোনো ক্ষমতা নাছিল। ৩৭৯ (১) অনুচ্ছেদৰ অধীনত অস্থায়ী সংসদখন ১৯৫০ চনৰ ২৬ নৱেম্বৰৰ পৰা কাম কৰাৰ উদ্দেশ্য আছিল আৰু ১৯৫০ চনৰ ২৬ জানুৱাৰীৰ পৰা নহয় বুলি ধৰি ল'লেও যিহেতু ১৯৫০ চনৰ ২৬ জানুৱাৰীলৈকে সংবিধান সভা চলি থাকিব লাগিছিল । ব্ৰিটিছ সংসদৰ ভাৰত (কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ আৰু বিধানসভা) আইন , ১৯৪৬, য়ে ইয়াক নিৰ্দিষ্ট সংস্থা হিচাপে প্ৰদান কৰা ক্ষমতা ভাৰত (অস্থায়ী সংবিধান) আদেশ , ১৯৪৭, য়ে গ্ৰহণ কৰিছিল আৰু ১৯৪৯ চনৰ ২০ ডিচেম্বৰত বৈধভাৱে প্ৰয়োগ কৰিব পাৰিব , আৰু সেই তাৰিখে প্ৰস্তাৱ গৃহীত কৰাৰ সময়ত তেনেকৈয়ে প্ৰয়োগ কৰা হৈছিল। অস্থায়ী সংসদ ১৯৪৬ চনৰ ভাৰত আইনখনৰ ৪ নং ধাৰাত উল্লেখ কৰা সময়সীমা বৃদ্ধিৰ অনুমোদনৰ বিশেষ ক্ষমতা প্ৰয়োগ কৰিবলৈ কৰ্তৃত্বপ্ৰাপ্ত সংস্থা নাছিল, কিয়নো সেইটো সংবিধানে অস্থায়ী সংসদক প্ৰদান কৰা ক্ষমতাসমূহৰ ভিতৰত এটা নাছিল, নতুবা ১৯৪৬ চনৰ ভাৰত আইনখনৰ ৪ নং ধাৰা অনুসৰি সংবিধানসভাই কৰা " অন্য বিধান " বুলি ধৰি লৈ ১৯৪৯ চনৰ ২৬ নৱেম্বৰত অস্থায়ী সংসদক অস্তিত্বলৈ অনাটোও গণ্য কৰিব নোৱাৰি।

আৰু কোৱা হৈছে, যে আইনখনৰ সময়সীমা, ১৯৫০ চনৰ ২৬ জানুৱাৰীৰ পিছলৈকে বৃদ্ধি কৰা সিদ্ধান্তো অবৈধ নাছিল, কাৰণ ই তাৎক্ষণিকভাৱে কাৰ্যকৰী হৈছিল আৰু ১৯৫০ চনৰ ১ এপ্ৰিলৰ পৰা নহয় , যেতিয়া পূৰ্বৰ বৃদ্ধিৰ ম্যাদ উকলি গৈছিল। সেই অনুসৰি সংবিধান আৰম্ভ হোৱাৰ ঠিক আগতেই বলবৎ হোৱা আইনখন অনুচ্ছেদ ৩৭২ (১)আৰু তৃতীয় ব্যাখ্যাৰ দ্বাৰা ৰক্ষা কৰা হৈছিল।

বিচাৰ: ফৌজদাৰী আপীল অধিকাৰক্ষেত্ৰ: ১৯৫১ চনৰ ২৭৫ নং গোচৰ।

এইটো ভাৰতীয় সংবিধানৰ ১৩২ (১) অনুচ্ছেদৰ অধীনত কৰা এটা আপীল যিটো ১৯৫০ চনৰ ফৌজদাৰী পুনৰীক্ষণ গোচৰ নং ১০২৮ত আবেদন কলিকতাৰ উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ (ন্যায়াধীশ দাস গুপ্তা আৰু ন্যায়াধীশ মুকাৰ্জী) ১৯৫১ চনৰ ১১ এপ্ৰিল তাৰিখে দিয়া ৰায় আৰু আদেশৰ বিৰুদ্ধে কৰিছে আৰু সেইটো ১৯৫০ চনৰ পি আৰ কেছ নং ২১০৭ত ১৯৫০ চনৰ ২৩ নৱেম্বৰ , কলিকতাৰ ৮ম প্ৰেচিডেন্সি মেজিষ্ট্ৰেটৰ আদালতৰ আদেশৰ পৰা উদ্ভৱ হৈছিল।

এন. চি. চক্ৰৱৰ্তী আপীলকাৰীৰ হৈ

বি. চেন উত্তৰদাতাৰ হৈ

এম. চি. চেটালভাদ, ভাৰতৰ এটৰ্নী জেনেৰেল (পি. এ. মেহতা, তেওঁৰ লগত), হস্তক্ষেপকাৰীৰ বাবে।

১৯৫২ চনৰ ৫ ডিচেম্বৰ- ন্যায়াধীশ বসুৱে আদালতৰ ৰায়দান প্ৰদান কৰে -এইটো সংবিধানৰ ১৩২ (১) অনুচ্ছেদৰ অধীনত কৰা আপীল। কলিকতাৰ উচ্চ ন্যায়ালয়ে আবেদনৰ অনুমতি প্ৰদান কৰে।

১৯৫০ চনৰ ২৪ অক্টোবৰত সংঘটিত হোৱা বুলি কোৱা অপৰাধৰ বাবে ১৯৪৬ চনৰ অত্যাৱশ্যকীয় যোগান (অস্থায়ী ক্ষমতা) আইনখনৰ ধাৰা ৭ (১)ৰ অধীনত আপীলকাৰীক দোষী সাব্যস্ত কৰা হয়। দোষী সাব্যস্ত কৰা হৈছিল দুটা কাৰণত: (১) নিয়ন্ত্ৰিত দৰৰ ওপৰত কাপোৰ বিক্ৰী কৰাৰ বাবে আৰু (২) নগদ ধনৰ ৰছিদ জাৰি নকৰাৰ বাবে। এই শাস্তিতো আছিল তিনি মাহৰ কঠোৰ কাৰাদণ্ড আৰু ২০০ টকা জৰিমনা আৰু জৰিমনা অনাদায়ে ৩ মাহৰ অতিৰিক্ত কাৰাদণ্ড । কলিকতাৰ ৮ম প্ৰেচিডেন্সি মেজিষ্ট্ৰেটৰ আদালতত এই বিচাৰ চলিছিল যিয়ে সাৰাংশ পদ্ধতি গ্ৰহণ কৰিছিল।

উচ্চ ন্যায়ালয়ত পুনৰীক্ষণৰ আৱেদন কৰিছিল যদিও সেই আৱেদন খাৰিজ কৰা হয়। ইয়াৰ পিছত এই আদালতত আবেদন কৰিবলৈ অনুমতিৰ বাবে আবেদন দাখিল কৰা হয়। ইয়াক এনে এটা ভিত্তিত অনুমোদন কৰা হৈছিল যিটো মূল আদালতত বা উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ সন্মুখত হোৱা পুনৰীক্ষণতো লোৱা হোৱা নাছিল, অৰ্থাৎ ১৯৪৬ চনৰ অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইনখনৰ অধীনত আপীলকাৰীক দোষী সাব্যস্ত কৰা হৈছিল , যিখন ১৯৫০ চনৰ ২৪ অক্টোবৰত বলবৎ হোৱা নাছিল,আৰু সেয়েহে ইয়াৰ অধীনত কোনো দোষী সাব্যস্ত কৰিব নোৱাৰি।

এই আইনখনৰ বৈধতাক জয়লাল আগৰৱালা বনাম ৰাজ্য(১) গোচৰত প্ৰত্যাহ্বান জনোৱা হৈছিল যদিও এই আদালতে কৈছিল যে এই আইনখন ১৯৫০ চনৰ ৩১ মাৰ্চলৈকে বৈধ আছিল, যিটো সেই গোচৰৰ সৈতে প্ৰাসংগিক আছিল কাৰণ সেই তাৰিখত আইনখন বলবৎ হৈ আছিল।

এইটো ব্যাখা কৰাতো প্ৰয়োজন যে এই আইনখন এখন অস্থায়ী আইন আৰু ইয়াৰ ম্যাদ প্ৰথম উকলি যোৱাৰ পিছত সময়ে সময়ে এটা সময়ত এবছৰৰ বাবে বৃদ্ধি কৰা হৈছে। শেহতীয়াকৈ

ইয়াৰ ম্যাদ ১৯৫০ চনৰ ৩১ মাৰ্চলৈকে বৃদ্ধি কৰা হৈছিল। আমি সেয়েহে আৰম্ভ কৰোঁ আইনখন সেই তাৰিখলৈকে বলবৎ হৈ আছিল।

১৯৪৯ চনৰ ২০ ডিচেম্বৰৰ প্ৰস্তাৱৰ জৰিয়তে ১৯৫১ চনৰ ৩১ মাৰ্চলৈকে এই আইনখনৰ ম্যাদ বৃদ্ধি কৰা হয়। এইটোৱেই হৈছে আমি যিটো সম্প্ৰসাৰণৰ প্ৰতি চিন্তিত আৰু যিটোক এতিয়া প্ৰত্যাহ্বান জনোৱা হৈছে, যুক্তিটো হ'ল যে সেই তাৰিখত আইনখনৰ ম্যাদ আৰু এবছৰ বৃদ্ধি কৰিবলৈ সক্ষম কোনো আইন সভা নাছিল। প্ৰস্তাৱটো উল্লেখ কৰা গেজেটৰ অধিসূচনাখন তলত দিয়া শব্দৰে লিখা হৈছে '' নতুন দিল্লী, ২২ ডিচেম্বৰ, ১৯৪৯।

নং এফ-৭ ডব্লিউ এল (১) ৪৭.-১৯৪৯ চনৰ ২০ ডিচেম্বৰত অনুষ্ঠিত হোৱা সভাত সংবিধান সভাৰ (বিধানসভা) গৃহীত হোৱা তলত দিয়া প্ৰস্তাৱটো সাধাৰণ তথ্যৰ বাবে ইয়াৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰা হৈছে :

ভাৰত (কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ আৰু বিধানসভা) আইন, ১৯৪৬ৰ ধাৰা ৪ৰ বিধান অনুসৰি, ভাৰত (অস্থায়ী সংবিধান) আদেশ, ১৯৪৭ দ্বাৰা গ্ৰহণ কৰা অনুসৰি এই বিধানসভাই ইয়াৰ দ্বাৰা উক্ত আইনখনৰ ২ আৰু ৩ নং ধাৰাত উল্লেখ কৰা সময়সীমা ১৯৫০ চনৰ এপ্ৰিল মাহৰ প্ৰথম দিনটোৰ পৰা আৰম্ভ হোৱা আৰু বাৰ মাহৰ বাবে বৃদ্ধি কৰিবলৈ অনুমোদন জনাইছে।"

সেই প্ৰস্তাৱ গৃহীত কৰা সংস্থাটোৰ আইনখন বৃদ্ধি কৰাৰ ক্ষমতা আছিল নেকি সেয়া চাব লাগিব। এইটো মানি ল'ব পাৰি, কাৰণ জয়লাল আগৰৱালা বনাম ৰাজ্য(১) গোচৰৰ সিদ্ধান্তৰ বাবে, ১৯৪৮ চনৰ ২৫ ফেব্ৰুৱাৰীত সংবিধান সভাৰ কৰ্তৃত্ব আছিল, আৰু পুনৰ ১৯৪৯ চনৰ ২৩ মাৰ্চত অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইনখনৰ একেৰাহে দুটাকৈ এবছৰকৈ বৃদ্ধি কৰা। গতিকে একমাত্ৰ প্ৰশ্নটো হ'ল ইয়াত তাৰিখৰ সামগ্ৰীৰ ওপৰত কোনো সংস্থাৰ সেই ক্ষমতা অব্যাহত আছিল নেকি?

উল্লেখ কৰা সম্প্ৰসাৰণৰ ৰায়দান তলত দিয়া ধৰণে অনা হৈছিলঃ সংবিধানসভাই ওপৰৰ প্ৰস্তাৱটো গৃহীত কৰিবলৈ নিজৰ কৰ্তৃত্ব লাভ কৰিছিল ১৯৪৬ চনৰ ভাৰত (কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ আৰু বিধানসভা) আইনৰ ধাৰা ৪-ক ৰ পৰা। এইখন আছিল ব্ৰিটিছ সংসদৰ এখন আইন যিয়ে প্ৰথমে ব্ৰিটিছ সংসদৰ সদনসমূহক ৪ নং ধাৰাত নিৰ্ধাৰিত সময়সীমা বৃদ্ধিৰ বাবে প্ৰস্তাৱৰ দ্বাৰা অনুমোদন কৰাৰ ক্ষমতা প্ৰদান কৰিছিল। পিছলৈ ১৯৪৭ চনৰ ভাৰতীয় স্বাধীনতা আইন ব্ৰিটিছ সংসদে গৃহীত কৰে আৰু সেই আইনৰ ৯ আৰু ১৯ নং ধাৰাত প্ৰদান কৰা ক্ষমতা প্ৰয়োগ কৰি গৱৰ্ণৰ জেনেৰেলে এডপচন অৰ্ডাৰৰ দ্বাৰা " ডমিনিয়ন লেজিছলেচাৰ " শব্দৰ ঠাইত " হাউছ অৱ

পাৰ্লিয়ামেণ্ট " শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰে " আৰু এইদৰে ডমিনিয়ন বিধানসভাক সংসদৰ হৈ ক্ষমতা ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ সক্ষম কৰিলে।" একে সময়তে গৱৰ্ণৰ জেনেৰেলে ১৯৪৬ চনৰ ব্ৰিটিছ আইন , ভাৰত (কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ আৰু বিধানসভা) আইন , ১৯৪৬ত অভিযোজনৰ ৰূপত ৪- ক ধাৰা প্ৰৱৰ্তন কৰি সংবিধানসভাক ডমিনিয়ন বিধানসভাৰ ক্ষমতা প্ৰদান কৰে । এইদৰে সংবিধানসভাই ৪ নং ধাৰাত নিৰ্ধাৰিত সময়সীমা এটা প্ৰস্তাৱ গৃহীত কৰি বৃদ্ধি কৰাৰ ক্ষমতা লাভ কৰে আৰু ইয়াৰ ফলত ১৯৪৬ চনৰ অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইনখনৰ আয়ুস বৃদ্ধিৰ প্ৰভাৱ পৰিছিল , কাৰণ সেই আইনখনৰ ধাৰা ১ (৩)ত কোৱা হৈছে যে ভাৰতৰ (কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ আৰু বিধানসভা) ১৯৪৬ চনৰ আইন ধাৰা ৪ত উল্লেখ কৰা সময়সীমা শেষ হ 'লে ইয়াৰ প্ৰভাৱ বন্ধ হ 'ব । এতিয়া ৪- ক ধাৰাত উল্লেখ আছে যে ব্ৰিটিছ আইন " ""ৰ অধীনত সংবিধান সভাৰ ডমিনিয়ন বিধানসভাৰ ক্ষমতা থাকিব যেতিয়ালৈকে ভাৰতীয় স্বাধীনতা আইন , ১৯৪৭ৰ ধাৰা ৮ৰ উপ-ধাৰা (১)ৰ অধীনত সংবিধান সভাই কৰা আইন অনুসৰি বা আইন অনুসৰি অন্য ব্যৱস্থা কৰা নহয়।"

ধাৰা ৮ৰ উপ-ধাৰা (১)লৈ ঘূৰিলে আমি দেখিবলৈ পাওঁ যে ব্ৰিটিছ সংসদে ডমিনিয়ন বিধানসভাৰ সকলো ক্ষমতা সংবিধান সভাক বিনিয়োগ কৰিছিল "ডমিনিয়নৰ সংবিধানৰ ব্যৱস্থা কৰাৰ উদ্দেশ্যে।" সেই ক্ষমতা ই প্ৰয়োগ কৰি ভাৰতীয় সংবিধান প্ৰণয়ন কৰিছিল , কিন্তু তেনে কৰাৰ সময়ত ই সংবিধানখনক দুটা কিস্তিত সৃষ্টি কৰাৰ সিদ্ধান্ত লয় আৰু ৩৯৪ নং অনুচ্ছেদ প্ৰণয়ন কৰি সেইটো কৰিলে আৰু ইয়াত প্ৰণয়ন কৰা যে সেই-ধাৰা আৰু আন কিছুমান , অনুচ্ছেদ ৩৭৯, " এবাৰতে " বলবৎ হ 'ব লাগে মানে ১৯৪৯ চনৰ ২৬ নৱেম্বৰৰ পৰা-আনহাতে বাকী অনুচ্ছেদসমূহ ১৯৫০ চনৰ ২৬ জানুৱাৰীৰ পৰা বলবৎ হ'ব লাগিছিল।

এতিয়া ৩৭৯ (১) অনুচ্ছেদত উল্লেখ আছে যে-- '' যেতিয়ালৈকে সংসদৰ দুয়োটা সদন যথাযথভাৱে নহয় , এই সংবিধানৰ বিধান অনুসৰি প্ৰথম অধিবেশনৰ বাবে গঠন কৰা আৰু আহ্বান কৰা এই সংবিধান আৰম্ভ হোৱাৰ ঠিক আগলৈকে ভাৰতীয় ডমিনিয়নৰ সংবিধান সভা হিচাপে কাম কৰা সংস্থাটোৱেই হ 'ব অস্থায়ী সংসদ আৰু এই সংবিধানৰ বিধানসমূহে সংসদক প্ৰদান কৰা সকলো ক্ষমতা প্ৰয়োগ আৰু সকলো কৰ্তব্য পালন কৰিব।"

আপীলকাৰীৰ হৈ যুক্তি দিয়া হৈছিল যে এই অনুচ্ছেদৰ বাবেই ১৯৪৯ চনৰ ২৬ নৱেম্বৰত আৰু তাৰ পিছত সংবিধান সভা আইন প্ৰণয়ন সংস্থা হিচাপে নোহোৱা হৈ যায় আৰু ইয়াৰ স্থান সেই অনুচ্ছেদটোৱে উল্লেখ কৰা অনুসৰি অস্থায়ী সংসদে গ্ৰহণ কৰিছিল , আৰু যিহেতু ২০ ডিচেম্বৰ ,

১৯৪৯ চনৰ প্ৰস্তাৱটোৱে সংবিধানসভাৰ (বিধানসভা) প্ৰস্তাৱ বুলি কোৱা হৈছে আৰু অস্থায়ী সংসদৰ নহয়, ই এনে এটা সংস্থাৰ প্ৰস্তাৱ যিটোৰ আৰু আইন প্ৰণয়ন কৰাৰ কৰ্তৃত্ব নাছিল বা দেশৰ আইনক প্ৰভাৱিত কৰা এই ধৰণৰ প্ৰস্তাৱ গৃহীত কৰাৰ কৰ্তৃত্ব নাছিল।

আনহাতে, বিদ্বান এটৰ্নী জেনেৰেলে যুক্তি আগবঢ়ায় যে সংবিধানসভাই তেনেদৰেই কাম কৰি থাকিল আৰু সংবিধান প্ৰণয়ন আৰু আইন প্ৰণয়নৰ দ্বৈত কাৰ্য্য সম্পাদন কৰাৰ অধিকাৰ বজাই ৰাখিলে ১৯৫০ চনৰ ২৫ জানুৱাৰীত মাজনিশালৈকে। তাৰ পিছৰ চেকেণ্ডতে যেতিয়া এটা নতুন দিনে এই দেশৰ বাবে এক নতুন যুগৰ সূচনা কৰিলে , তেতিয়া ইয়াৰ সংবিধান বিধানসভা হিচাপে অস্তিত্ব বন্ধ হৈ গ'ল আৰু ইয়াৰ স্থান ভাৰতৰ অস্থায়ী সংসদে ল'লে।

এই কথাটো আমি সিদ্ধান্ত লোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই, কাৰণ যদিও অস্থায়ী সংসদখন ১৯৫০ চনৰ ২৬ নৱেম্বৰৰ পৰা নহয় -১৯৪৯ চনৰ ২৬ নৱেম্বৰত কাম কৰাৰ উদ্দেশ্য আছিল , ১৯৫০ চনৰ ২৬ জানুৱাৰীৰ পৰা নহয়, এইটো স্পষ্ট যে সংবিধানসভাৰ অস্তিত্ব "সংবিধান আৰম্ভ হোৱা"লৈকে চলি থাকিব লাগিছিল যিটো ৩৯৪ নং অনুচ্ছেদৰ দ্বাৰা ১৯৫০ চনৰ ২৬ জানুৱাৰী।

ফলস্বৰূপে, গৱৰ্ণৰ জেনেৰেলে খাপ খুৱাই লোৱা ইংৰাজী বিধি অনুসৰি ইয়াক নিৰ্দিষ্ট সংস্থা হিচাপে প্ৰদান কৰা ক্ষমতা ১৯৪৯ চনৰ ২০ ডিচেম্বৰত বৈধভাৱে প্ৰয়োগ কৰিব পৰা যাব আৰু গৃহীত হোৱাৰ সময়ত সেই তাৰিখত গ্ৰহণ কৰা সিদ্ধান্ত অনুসৰি ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল। অস্থায়ী সংসদ ইংৰাজী বিধিৰ ৪ নং ধাৰাত উল্লেখ কৰা সময়সীমা বৃদ্ধিৰ অনুমোদন দিয়াৰ বিশেষ ক্ষমতা প্ৰয়োগ কৰিবলৈ কৰ্তৃত্বপ্ৰাপ্ত সংস্থা নাছিল কাৰণ সেইটো "এই সংবিধানে সংসদক প্ৰদান কৰা ক্ষমতা"ৰ ভিতৰত এটা নাছিল , নতুবা ১৯৪৯ চনৰ ২৬ নৱেম্বৰত অস্থায়ী সংসদক অস্তিত্বলৈ অনাটো (সেইটোৱেই হ 'ব বুলি ধৰি লৈ) সংবিধানকাৰীয়ে কৰা অন্য বিধান হিচাপে গণ্য কৰিব নোৱাৰি সদন ইংৰাজী আইনৰ ধাৰা ৪- ক ৰ অৰ্থৰ ভিতৰত। ইয়াৰ পৰা অনুমান কৰিব পাৰি যে সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰা তাৰিখত সংবিধানসভা এই বিশেষভাৱে নিৰ্ধাৰিত ক্ষমতাৰ পৰা বঞ্চিত হোৱা নাছিল।

পৰৱৰ্তী প্ৰশ্নটো হ'ল ১৯৫০ চনৰ ২৬ জানুৱাৰীৰ পাছত এই বিশেষ আইনখনৰ আয়ুস বৃদ্ধি কৰাৰ ক্ষমতা সংবিধান সভাৰ হাতত আছিল নেকি ? প্ৰশ্নটো এনেদৰে উত্থাপন কৰা হ 'ল। স্বীকাৰ কৰা হৈছিল যে অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইনখন ১৯৫০ চনৰ ৩১ মাৰ্চলৈকে বৈধভাৱে বৃদ্ধি কৰা

হৈছিল। ইয়াৰ বাহিৰেও ইয়াৰ আয়ুস আৰু এবছৰ বৃদ্ধি কৰা প্ৰস্তাৱটো ১৯৪৯ চনৰ ২০ ডিচেম্বৰত গৃহীত হৈছিল যদিও যুক্তি দিয়া হৈছিল যে পূৰ্বৰ বৃদ্ধিৰ ম্যাদ উকলি যোৱাৰ পিছত অৰ্থাৎ ১৯৫০ চনৰ ১ এপ্ৰিললৈকে ই কাৰ্যকৰী হ 'ব নোৱাৰে । কিন্তু সেই সময়লৈকে সংবিধানৰ সৃষ্টি হৈছিল আৰু সেয়েহে ৩৭২ নং অনুচ্ছেদৰ তৃতীয় ব্যাখ্যাৰ বাবে সংবিধানসভা বা অস্থায়ী সংসদেও ১৯৫০ চনৰ ৩১ মাৰ্চত অস্থায়ী আইনখনৰ ম্যাদ উকলি যোৱাৰ পিছত ইয়াৰ আয়ুস বৃদ্ধি কৰিব নোৱাৰিলেহেঁতেন। ইয়াৰ পৰা অনুমান কৰিব পাৰি যে যিখন সংবিধান সভাই সময়ৰ আগতীয়াকৈ বৃদ্ধিৰ কাৰ্যকৰী কৰাৰ কথা কৈছিল , সেইখনে প্ৰত্যাশাত, সংবিধানে কোৱা কামটো আৰম্ভ হোৱাৰ পিছত কৰিব নোৱাৰিলে। এই বিতৰ্কত একো নাই। ১৯৪৯ চনৰ ২০ ডিচেম্বৰৰ প্ৰস্তাৱ তৎক্ষণাত কাৰ্যকৰী হয় আৰু ইয়াৰ প্ৰভাৱ আছিল ইংৰাজী বিধিৰ ৪ নং ধাৰাত উল্লেখ কৰা সময়সীমা শেষ হোৱাৰ বাবে নিৰ্ধাৰণ কৰা তাৰিখ ১৯৫০ চনৰ ৩১ মাৰ্চৰ পৰা ১৯৫১ চনৰ ৩১ মাৰ্চলৈ সলনি কৰা । অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইনখনে নিজৰ ম্যাদ উকলি যোৱাৰ তাৰিখ নিৰ্ধাৰণ কৰিছিল কাৰণ ওপৰৰ ৪ নং ধাৰাত উল্লেখ কৰা সময়সীমাৰ ম্যাদ উকলি যোৱাৰ তাৰিখটো উৰি গৈছিল। সেই অনুসৰি ই আছিল এখন আইনখন ১৯৫০ চনৰ ২৬ জানুৱাৰীৰ ঠিক আগলৈকে জীয়াই আছিল আৰু যিটো সেই সময়ত নিজৰ শক্তিৰ ম্যাদ উকলিবলগীয়া আছিল , ১৯৫০ চনৰ ৩১ মাৰ্চত নহয়, ১৯৫১ চনৰ ৩১ মাৰ্চত আৰু যিহেতু এইখন সংবিধান আৰম্ভ হোৱাৰ ঠিক আগতেই বলবৎ আছিল, সেয়েহে ৩৭২(১) অনুচ্ছেদ আৰু তৃতীয় ব্যাখ্যাৰ বাবে ই বলবৎ হৈ থাকিল, যেতিয়ালৈকে ইয়াৰ ম্যাদ উকলি যোৱা নাছিল।

সেইটোৱে সাংবিধানিক বিন্দুবোৰ ক্লান্ত কৰি পেলায়। আমি ধৰি লৈছোঁ যে ১৯৫১ চনৰ ৩১ মাৰ্চলৈকে আইনখনৰ আয়ুস বৃদ্ধি কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা এটা সংস্থা সকলো বস্তুগত আছিল আৰু ১৯৪৯ চনৰ ২০ ডিচেম্বৰলৈকে ইয়াৰ আয়ুস বৃদ্ধি কৰিছিল । সংবিধানৰ পিছলৈকে এই আইনখন বলবৎ আছিল আৰু সেয়েহে অপৰাধৰ তাৰিখ অৰ্থাৎ ১৯৫০ চনৰ ২৪ অক্টোবৰত ই এক জীৱন্ত আইন আছিল।

তাৰ পিছত অধিবক্তাই অন্য ভিত্তিত দোষী সাব্যস্ত হোৱাটোক আক্ৰমণ কৰিবলৈ বিচাৰিছিল যদিও আপীল কৰাৰ অনুমতি সাংবিধানিক বিন্দুসমূহৰ মাজতে সীমাবদ্ধ আছিল। অৱশ্যে আনবোৰ কথাত আপীল কৰিবলৈ বিশেষ অনুমতিৰ বাবে পৃথক আবেদন দাখিল কৰাটো তেওঁৰ

বাবে যোগ্য হ 'লহেঁতেন কিন্তু তেনে কৰা হ 'লে ই সাধাৰণ পন্থা অনুসৰণ কৰিলেহেঁতেন আৰু তেওঁ সাধাৰণ পদ্ধতিৰে বিশেষ অনুমতি লাভ কৰিবলৈ বাধ্য হ'লহেঁতেন ।

আমি সেয়েহে যুক্তিৰ এই অংশটোক -আপিল কৰিবলৈ বিশেষ অনুমতি বিচৰাৰ দৰে গণ্য কৰিলোঁ। আমি তেওঁৰ কথা সম্পূৰ্ণৰূপে শুনিলোঁ আৰু আমাৰ মতামত যে এই বাকী থকা পইণ্টবোৰ এনেকুৱা নহয় যিবোৰৰ ওপৰত আপীল কৰিবলৈ বিশেষ অনুমতি দিয়া উচিত। সেয়েহে আমি ইয়াৰ ভিত্তিত আবেদন কৰিবলৈ বিশেষ অনুমতিৰ বাবে কৰা এই অনিয়মিত আবেদন নাকচ কৰোঁ।

১৩২ (১) অনুচ্ছেদৰ অধীনত দাখিল কৰা আবেদনো খাৰিজ কৰা হৈছে।

আপীল খাৰিজ কৰা হল।

আপীলকাৰীৰ এজেণ্ট: এছ চি বেনাৰ্জী।

প্ৰতিপক্ষৰ এজেণ্ট: পি. কে বছ।

হস্তক্ষেপকাৰীৰ এজেণ্ট: জি এইচ ৰাজাধ্যাক্ষ।

অনুবাদক- প্ৰণৱ জ্যোতি বৰা

জ্যেষ্ঠ অনুবাদক

গুৱাহাটী উচ্চ ন্যায়ালয়